

Arrest

nr. 126 360 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 januari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. SMEETS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 juli 2013 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 8 januari 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 15 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 17/07/2013 werd ingediend door: Naam: E.(...) K.(...), A.(...) Nationaliteit Nederland ; Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister : (...), Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

** Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.*

Meneer diende op 17/07/2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Ter ondersteuning van deze aanvraag legt hij de volgende documenten voor een specificatie van zijn arbeidsongeschiktheidsuitkering (UWV Nederland) voor de maand januari 2012, het bewijs van de ontvangst van zijn SIS-kaart (jan 2012), een E121-formulier en het bewijs van zijn

verhuis via de dienst DoMyMove.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15/12/1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste.

Wanneer we het administratief dossier ten gronde bekijken, dienen we het volgende vast te stellen: Betrokkene legt één betaalspecificatie voor van de arbeidsongeschiktheidsuitkering die hij ontving in de maand januari 2012. Op deze specificatie wordt aangegeven dat de hoogte van de arbeidsongeschiktheidsuitkering (WAO-uitkering) werd gewijzigd door de Nederlandse uitbetalingsinstantie UWV. Gelet op het verouderde karakter van de specificatie, kunnen de huidige bestaansmiddelen van betrokkene onvoldoende worden ingeschat. De kans is niet onbestaande dat de hoogte van arbeidsongeschiktheidsuitkering ondertussen opnieuw werd gewijzigd of de uitkering werd stopgezet na een eventueel geslaagde re-integratie. Bij gebrek aan recente bewijzen die de verdere regelmaat van zijn inkomsten zouden kunnen aantonen, dient vastgesteld te worden dat betrokkene onvoldoende bewijs heeft voorgelegd dat hij op dit moment over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel. Ook het aangebracht bewijs van ziekteverzekering dat dateert van januari 2012 blijkt verouderd. Op de brief van ziekenfonds staat vermeld dat hij slechts recht heeft op tussenkomsten in zijn uitgaven tot 01/01/2013. Nergens uit het dossier blijkt dat hij verder gedekt is voor ziektekosten in het Rijk.

Aan de hand van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht in België uit te oefenen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40§4, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/1980).

Uit onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel af om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 40, § 4, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 50, § 2, 4° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van *"het algemeen rechtsbeginsel dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn (de materiële motiveringsplicht)"* alsook van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt daarbij als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing is gestoeld op de volgende overwegingen:

(...)

Terwijl uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met de vereiste zorgvuldigheid die van een administratieve overheid mag worden verwacht (1) er actief onderzoek werd gedaan naar "de persoonlijke situatie van betrokkene", (2) er een "evaluatie van de bestaansmiddelen" werd gemaakt waarbij werd "rekening gehouden met de persoonlijke situatie" van verzoeker en (3) er rekening wordt gehouden met het recht op gezinsleven van verzoeker en zijn echtgenote (waaraan op 28 oktober 2013 een aanvraag voor een verblijfskaart als echtgenote van een EU-burger - een bijlage 19ter - werd afgeleverd, en van wiens aanwezigheid en gezinsleven verweerder dus zeer goed op de hoogte was)."

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een afschrift toe van e-mailverkeer tussen zijn raadsman en de uitbetalingsinstantie UWV van 12 en 13 februari 2014 en een brief van 10 december 2013 van de mutualiteit gericht aan mevrouw A. L. waarin staat dat zij persoon ten laste is van verzoeker.

3.2. Het eerste middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet en van artikel 50, § 2, 4° van het vreemdelingenbesluit. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepalingen uit de vreemdelingenwet en het vreemdelingenbesluit zou schenden.

3.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.4. Zowel bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt het artikel 51, § 2, tweede lid van het vreemdelingenbesluit als juridische grondslag. Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20."

3.6. In de eerste plaats wijst de Raad erop dat geen rekening kan worden gehouden met de stukken die verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt (verzoekschrift, bijlagen 3-5). Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij deze stukken, waarvan de twee e-mails bovendien dateren van na de bestreden beslissing en waarbij de brief van 'De Voorzorg' betrekking heeft op zijn echtgenote, aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris heeft voorgelegd in het kader van zijn aanvraag van een verklaring van inschrijving als houder van voldoende bestaansmiddelen. Bijgevolg kan verzoeker geenszins een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk maken door naar deze stukken te verwijzen. De Raad treedt in het voorliggende geschil immers overeenkomstig artikel 39/2 van de vreemdelingenwet op als annulatierechter en dient de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)).

Verder maakt de bestreden beslissing melding van het in casu toepasselijke artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. De thans relevante bepalingen luiden als volgt:

"§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

(...)

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

(...)

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

3.7. Blijkens de gegevens van het administratief dossier diende verzoeker op 17 juli 2013 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) als burger van de Unie in zijn hoedanigheid van beschikker over voldoende bestaansmiddelen (zie punt 1.1). Daarbij maakte hij de volgende documenten over: een bewijs van arbeidsongeschiktheidsuitkering van de maand januari 2012, een huurcontract, een brief van de mutualiteit van in januari 2012 waarbij aan verzoeker zijn SIS-kaart wordt overhandigd, een verklaring voor de inschrijving van de rechthebbenden op een pensioen of rente en hun gezinsleden op datum van 31 januari 2012, een bevestiging van de inschrijving voor de dienst DoMyMove, een schrijven van de stad Antwerpen op datum van 25 juli 2011 waarin een afspraak wordt bevestigd om verzoekers inschrijvingsdossier af te ronden en kopieën van verzoekers paspoort. Terloops merkt de Raad op dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 50, §2, 4° van het vreemdelingenbesluit in casu niet langer van toepassing is, aangezien het gemeentebestuur van Niel de door verzoeker neergelegde documenten had overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris met het oog op een beslissing zoals bedoeld in artikel 51, §2 van het vreemdelingenbesluit.

3.8. Verzoeker meent dat er geen actief onderzoek werd gedaan naar zijn persoonlijke situatie en dat er daarbij geen evaluatie van zijn bestaansmiddelen werd doorgevoerd. De Raad stelt echter vast dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert, de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing wel degelijk verzoekers persoonlijke situatie heeft onderzocht waarbij de door hem overgemaakte documenten onder de loep werden genomen en zijn bestaansmiddelen werden geëvalueerd. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt immers het volgende: "(...) *Wanneer we het administratief dossier ten gronde bekijken, dienen we het volgende vast te stellen: Betrokkene legt één betaal-specificatie voor van de arbeidsongeschiktheidsuitkering die hij ontving in de maand januari 2012. Op deze specificatie wordt aangegeven dat de hoogte van de arbeidsongeschiktheidsuitkering (WAO-uitkering) werd gewijzigd door de Nederlandse uitbetalingsinstantie UWV. Gelet op het verouderde karakter van de specificatie, kunnen de huidige bestaansmiddelen van betrokkene onvoldoende worden ingeschat. De kans is niet onbestaande dat de hoogte van arbeidsongeschiktheidsuitkering ondertussen opnieuw werd gewijzigd of de uitkering werd stopgezet na een eventueel geslaagde re-integratie. Bij gebrek aan recente bewijzen die de verdere regelmaat van zijn inkomsten zouden kunnen aantonen, dient vastgesteld te worden dat betrokkene onvoldoende bewijs heeft voorgelegd dat hij op dit moment over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel. Ook het aangebracht bewijs van ziekteverzekering dat dateert van januari 2012 blijkt verouderd. Op de brief van ziekenfonds staat vermeld dat hij slechts recht heeft op tussenkomsten in zijn uitgaven tot 01/01/2013. Nergens uit het dossier blijkt dat hij verder gedekt is voor ziektekosten in het Rijk. (...)*" Verzoeker weerlegt de concrete vaststelling niet dat hij geen recente bewijzen van de huidige bestaansmiddelen heeft neergelegd. Aangezien verzoeker niet aantoonde dat bepaalde elementen die betrekking hebben op zijn bestaansmiddelen over het hoofd zouden zijn gezien, maakt hij niet aannemelijk dat er geen deugdelijk onderzoek van zijn bestaansmiddelen of zijn persoonlijke situatie zou zijn gebeurd.

3.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.10. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.11. Verzoeker beroept zich, wat de bevelscomponent van de beslissing betreft, op een gezinsleven met zijn echtgenote. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker weliswaar gehuwd is met mevrouw L. A., maar dat er geen enkel bewijs voorligt van het feit dat zijn echtgenote thans op Belgisch grondgebied verblijft. Uit een nota van de attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken van 8 januari 2014, blijkt dat er een negatieve woonstcontrole plaatsvond en er geen sprake is van samenwonen van verzoeker en zijn echtgenote. Verzoeker brengt geen enkel gegeven aan om te bewijzen dat er wel degelijk sprake is van een feitelijk beleefd beschermenswaardig gezinsleven op Belgisch grondgebied.

3.12. Artikel 8 van het EVRM houdt geen formele motiveringsplicht in. Evenwel merkt de Raad op dat hij als annulatierechter wel dient na te gaan of de gemachtigde niet op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot zijn beslissing is gekomen. (RvS 26 juni 2010, nr. 205.942). Aangezien verzoeker nergens op voldoende precieze wijze het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België aannemelijk maakt, kan hij van de gemachtigde van de staatssecretaris niet verlangen dat deze hierover in de beslissing zou motiveren.

3.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.14. In zijn tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van *“het recht voorafgaand te worden gehoord, onderdeel van het recht op behoorlijk bestuur als algemeen rechtsbeginsel.”* Verzoeker voert daarbij het volgende aan:

“Doordat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verzoekende partij voorafgaand aan het afleveren van de beslissing werd gehoord.

Toelichting bij het derde middel :

Luidens artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU heeft eenieder het recht te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen.

Dit recht om te worden gehoord is een onderdeel van het recht op bestuur dat thans erkend wordt als algemeen rechtsbeginsel, hetgeen blijkt uit de toelichting bij art. 41 waarin verwezen wordt naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg dienaangaande.

Artikel 41 van het Handvest kan in deze wel degelijk worden ingeroepen omdat de voorliggende kwestie een materie betreft waarvoor een Europese regelgeving van kracht is. Bovendien is verzoeker een Unieburger waarop in deze aangelegenheid het Unierecht van toepassing is.

In werkelijkheid werd verzoeker op geen enkel ogenblik gehoord. Verzoeker deelde mee aan zijn raadsman dat hem op geen enkel ogenblik werd uitgelegd dat men meer recente bewijzen over zijn uitkering en zijn ziekteverzekering zou willen zien. Er werd hem alleen maar mondeling gezegd : “U bent hier illegaal. U moet hier weg” en op vragen van verzoeker naar het waarom werd, volgens verzoeker, niet ingegaan.

“Gehoord worden” betekent dat een administratieve overheid - alvorens haar beslissing te nemen - op de door een burger gestelde vragen een adequaat en nuttig antwoord geeft, en dat is in dit geval dus niet gebeurd.

Om deze reden alleen al moet de bestreden beslissing in zijn geheel worden vernietigd.”

3.15. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt het volgende:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)."

3.16. Daargelaten de vraag of verzoeker gehoord diende te worden door de gemachtigde van de staatssecretaris naar aanleiding van zijn aanvraag van een verklaring van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake de erkenning van een recht op verblijf van een burger van de Unie, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen van die aard dat dit stelselmatig aanleiding geeft tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name of verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40). Ter terechtzitting verwijst de raadsman van verzoeker ter adstructie van zijn tweede middel eveneens naar dit laatste arrest van het Hof van Justitie, maar hij blijft in gebreke om uiteen te zetten hoe dit een ander licht zou werpen op de wettigheid van de bestreden beslissing.

3.17. In casu, stelt de Raad vast dat verzoeker zich in zijn betoog over het hoorrecht beperkt tot een algemene verwijzing naar artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en naar het feit dat hem niet werd gevraagd naar meer recente bewijzen aangaande zijn uitkering en ziekteverzekering, terwijl hij geenszins concretiseert welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd indien hem de vraag uitdrukkelijk zou zijn gesteld. Verzoeker toont niet aan dat er elementen bestaan die zouden leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name tot de erkenning van zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden, waardoor zijn middel niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

3.18. Een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het erin vervatte recht om te worden gehoord werd niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN